

MARCUS SEDGWICK

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΑΟΡΑΤΗ

Μετάφραση
Μαρίζα Ντεκάστρο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Μάρκους Σέτζγουικ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΑΟΡΑΤΗ

Μετάφραση: Μαρίζα Ντεκάστρο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΟΡΑΤΗ

Τίτλος πρωτοτύπου: *SHE IS NOT INVISIBLE*

Συγγραφέας: Marcus Sedgwick

Μετάφραση: Μαρίζα Ντεκάστρο

Επιμέλεια-Διόρθωση: Αλέξανδρος Καρατζάς

Copyright © Marcus Sedgwick 2013

© 2015, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2015

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής,

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-569-276-6

Για την Άλις που είναι κουλ

*Αν ένας άνθρωπος κοιτάξει προσεκτικά κι επίμονα, θα δει
την Τύχη:
μπορεί να είναι τυφλή, αλλά δεν είναι άορατη.*

Φράνσις Μπέικον – Περί τύχης, 1612

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Η πρώτη πύλη	11
2. Το μαύρο βιβλίο	19
3. Ποτέ δεν ξέρεις	29
4. Τα μαντρόσκυλα	38
5. Το αδέσποτο βιβλίο	49
6. Η τρίτη πύλη	56
7. Η σωστή θέση	61
8. Το αεροπορικό ταξίδι	67
9. Ο φτυσικός	75
10. Ο τυφλός ήρωας	79
11. Ποιος ξέρει τι	91
12. Η τρίτη σελίδα	94
13. Ένα τυφλό κορίτσι	98
14. Όλα τα λεφτά είναι ίδια	105
15. Ένα παράξενο μαγκάκι	111
16. Δυο τρελοί τύποι	121

17. Ο Μαύρος Βασιλιάς	125
18. 354	134
19. Το άδειο δωμάτιο	140
20. Ο ετοιμοθάνατος ποιητής	148
21. Το σπίτι του ποιητή	154
22. Το θρησκευτικό ποίημα	164
23. Και Πέρα Τρίτη	168
24. Ο ανθρώπινος εγκέφαλος	175
25. Η μοιραία ιδέα	183
26. Δυο αποξηραμένα ποντίκια	190
27. Το τελευταίο στοιχείο	198
28. Ο Θεός παίζει ζάρια	201
29. Η λάθος ιδέα	210
30. Θορυβώδης πόλη	218
31. Η μεγάλη κατρακύλα	226
32. Αγόρι συναντάει κορίτσι	230

Η πρώτη πύλη

Για μια ακόμη φορά είπα στον εαυτό μου ότι δεν είχα απαγάγει τον αδελφό μου.

Ορκίζομαι ότι ούτε που το είχα διανοηθεί, μέχρι που βρεθήκαμε στον υπόγειο· όταν όμως είχαμε πια φτάσει στο αεροδρόμιο ήταν πολύ αργά για να το ξανασκεφτώ ή για να ξαναβάλω την πιστωτική κάρτα πίσω στην τσάντα της μαμάς.

Ήταν επίσης πολύ αργά για να *μην* την έχω χρησιμοποιήσει προκειμένου να μας αγοράσω, εμένα και του Μπέντζαμιν, δυο εισιτήρια για Νέα Υόρκη, κι αναμφίβολα ήταν επίσης πολύ αργά για να *μην* έχω τραβήξει πεντακόσια δολάρια από τα φαντεζί μηχανήματα ανάληψης του αεροδρομίου.

Όμως τα *είχα* κάνει όλα αυτά τα πράγματα, αν και έριχνα και λίγο από το φταιξιμο στη μαμά που με άφηνε πού και πού να τη βοηθάω με τις αγορές της στο Ίντερνετ και που μου είχε αποκαλύψει τους περισσότερους κωδικούς της.

Όσες αμαρτίες κι αν είχα κάνει πάντως εκείνο το πρωί, είχα έναν πολύ καλό λόγο που τις είχα κάνει – αν και κατέληξαν να φαίνονται εντελώς ασήμαντες μπροστά στη σκέψη ότι είχα απαγάγει τον αδελφό μου.

Όσο για τον Μπέντζαμιν, προς τιμήν του, είχε αντιμετώπι-

σει την όλη υπόθεση όπως μόνον ένα –λιγουλάκι παράξενο– επτάχρονο παιδί μπορεί. Στεκόταν υπομονετικά με το σακίδιο *Watchmen* στην πλάτη, κρατώντας το χέρι μου, περιμένοντας σιωπηλός να συγκεντρωθώ και ν' αποφασίσω τι κάνουμε. Ούτε που του πέρασε από το μυαλό να φωνάξει δεξιά κι αριστερά ότι η μεγάλη του αδελφή τον απήγαγε. Το μόνο που τον απασχολούσε ήταν εάν ο Σταν χρειαζόταν εισιτήριο.

Τον κρατούσα σφιχτά απ' το χέρι. Ήμασταν κάπου στην αίθουσα αναχωρήσεων στο Τέρμιναλ 3. Είχε φασαρία κι ήταν χαοτικά και έπρεπε να βρούμε το σωστό γκισέ. Κόσμος ερχόταν βιαστικά από παντού και είχα ήδη μπερδευτεί, δεν μπορούσα καν να θυμηθώ από πού είχαμε μπει.

«Ο Σταν δε χρειάζεται εισιτήριο» επανέλαβα για χιλιοστή φορά και, προτού ο Μπέντζαμιν συνεχίσει με την ερώτηση που πήγαινε πακέτο, πρόσθεσα: «Και, όχι, δε χρειάζεται ούτε διαβατήριο».

«Εμείς όμως χρειαζόμαστε» είπε ο Μπέντζαμιν. Ακούστηκε κάπως νευρικός. Ήξερα ότι αν ο Σταν δεν έμπαινε στην πτήση ο κόσμος του Μπέντζαμιν μάλλον θα κατέρρεε.

«Ναι» είπα. «Εμείς, ναι».

Εκείνη τη στιγμή, άκουσα κατά τύχη κάποιον που περνούσε δίπλα μου να μιλάει για μια πτήση για Νέα Υόρκη και πανικοβλήθηκα.

Πήρα μια βαθιά, αργή αναπνοή. Ο Μπέντζαμιν είναι απλά υπέροχος και τον αγαπάω φοβερά, έχει όμως τις παραξενιές του. Και τον χρειαζόμουν, τον χρειαζόμουν *οπωσδήποτε*. Αν δεν υπήρχε ανάγκη, δε θα τον *απήγαγα*. Όχι ότι το έκανα. Αλήθεια δεν το έκανα.

«Εμείς χρειαζόμαστε» εξήγησα, «γιατί είμαστε αληθινοί, ζωντανοί, είμαστε άνθρωποι, και ο Σταν, όσο μοναδικός κι αν είναι, δεν είναι τίποτε απ' όλα αυτά».

Ο Μπέντζαμιν το σκέφτηκε για μια στιγμή.

«Είναι αληθινός» είπε.

«Ναι, σωστά τα λες» είπα. «Συγγνώμη, είναι αληθινός. Αλλά από την άλλη είναι ένα λούτρινο παιχνίδι. Δεν έχει ανάγκη από διαβατήριο».

«Είσαι πραγματικά σίγουρη;»

«Είμαι πραγματικά σίγουρη. Και δε μου λες, πώς είναι;»

Ο Μπέντζαμιν έκανε μια σύντομη κουβέντα με τον Σταν-μάντεψα ότι τον βαστούσε όπως πάντα από το φτερό, ακριβώς όπως κρατούσα εγώ τον Μπέντζαμιν από το χέρι. Θα φαινόμασταν σαν ηλίθια οι τρεις μας. Εγώ, ο κοντορεβιθούλης Μπέντζαμιν και το μαύρο στραπατσαρισμένο κοράκι.

«Καλά είναι. Όμως του λείπουν οι δικοί του».

Με το “οι δικοί του”, ο Μπέντζαμιν εννοούσε την παρέα των υπόλοιπων χνουδωτών πλασμάτων και πλαστικών υπερηρώων που ζούσαν στο υπνοδωμάτιό του.

«Μα δεν πάει ούτε μια ώρα που φύγαμε».

«Το ξέρω, αλλά έτσι είναι ο Σταν. Λέει επίσης ότι του λείπει ο μπαμπάς».

Τράβηξα τον Μπέντζαμιν για να προχωρήσουμε.

«Άκου, Μπέντζαμιν. Πρέπει να βρεις το γκισέ που γράφει Virgin Atlantic Check-In. Ίσως μπορεί να βοηθήσει και ο Σταν. Δε λένε πως τα κοράκια έχουν πολύ καλή όραση;»

Ήταν λίγο τρελό, αλλά δούλεψε.

«Virgin Atlantic...» επανέλαβε ο Μπέντζαμιν. «Έλα, εδώ είναι! Σταν, σε νίκησα. Παρ’ όλο που έχεις καταπληκτική όραση».

Ο Μπέντζαμιν όρμησε βιαστικός μπροστά, και τον τράβηξα από το χέρι για να του θυμίσω πώς περπατάμε μαζί. Είναι κάτι που πρωτοδοκιμάσαμε μερικά χρόνια πριν και του άρεσε, τώρα όμως νομίζω ότι ήταν αναστατωμένος που θα ανέβαινε πάλι σε

αεροπλάνο, και το χέρι του γλίστρησε από το δικό μου καθώς κάλπαζε μπροστά.

«Μπέντζαμιν» φώναξα και τον περίμενα να γυρίσει πίσω.

Δε θα 'παιρνε παραπάνω από μια δυο στιγμές, αλλά εγώ φρίκαρα και έτρεξα πίσω του, μετά έπεσα πάνω σε μια τσάντα ή σε κάτι παρόμοιο και σωριάστηκα φαρδιά πλατιά στο πάτωμα.

Μέσα στο πανδαιμόνιο του αεροδρομίου ένιωσα τον κόσμο γύρω μου να κοιτάζει σιωπηλός και κατάλαβα ότι είχα γίνει θέαμα. Είχα προσγειωθεί με τα πόδια πάνω σε μια τσάντα και με τα χέρια ανοιχτά μπροστά.

«Είμαι αόρατος;» είπε με θυμό ένας άντρας.

Τα γυαλιά μου του ηλίου είχαν πεταχτεί κάπου μακριά κι άκουσα τον άντρα να αναστενάζει.

«Γιατί δε βλέπεις πού πηγαίνεις; Έχω το λάπτοπ μου εκεί μέσα!»

Πήγα να σηκωθώ και κατόρθωσα να ξανακλωσήσω την τσάντα του.

«Για όνομα του Θεού» είπε.

«Λυπάμαι» ψέλλισα, «συγγνώμη».

Έμεινα με κατεβασμένο κεφάλι όσο ο άντρας άνοιγε μουρμούριζοντας την τσάντα του.

«Μπέντζαμιν;» είπα, όμως είχε ήδη επιστρέψει κοντά μου.

«Είσαι εντάξει, Λόρεθ;» ρώτησε, βάζοντας κάτι στα χέρια μου. «Να τα γυαλιά σου».

Τα φόρεσα γρήγορα.

«Πραγματικά λυπάμαι» είπα προς τον άνθρωπο και άπλωσα το χέρι μου για να πιάσω τον Μπέντζαμιν. «Καλύτερα να πηγαίνουμε».

Ο Μπέντζαμιν κράτησε το χέρι μου και περπάτησε μαζί μου σωστά, με τον μυστικό μας τρόπο.

«Έχει ουρά» είπε σταματώντας. «Δεν είναι πολύ μεγάλη».

Η πρώτη πύλη, ο πρώτος σκόπελος, είπα μέσα μου. Έτσι θα το έλεγε ο μπαμπάς. Ο πρώτος άνθρωπος που έπρεπε να περάσω, ο υπάλληλος του check-in.

«Η σειρά μας» ψιθύρισε ο Μπέντζαμιν.

«Επόμενος, παρακαλώ!»

Στο γκισέ ήταν μια γυναίκα.

Ζούληξα το χέρι του Μπέντζαμιν, έσκυψα και του είπα στο αυτί:

«Περίμενε εδώ».

«Γιατί;»

«Ξέρεις γιατί» του είπα και έκανα λίγα βήματα μόνη μου προς το γκισέ.

Ευτυχώς που ήταν καλοκαίρι κι έκανε ζέστη, γιατί φαίνεται λιγότερο παράξενο να φοράς γυαλιά ηλίου ακόμα και σε εσωτερικό χώρο όταν ο ήλιος λάμπει. Επιπλέον, μετά που έπεσα πάνω στην τσάντα του γκρινιάρη, δεν ήθελα να τραβήξω περισσότερο την προσοχή επάνω μου.

«Για πού ταξιδεύετε σήμερα;» ρώτησε η γυναίκα προτού ακόμα φτάσω στο γκισέ.

Σκέφτηκα το φίλο μου τον Χάρι από το σχολείο. Είναι τρομερός. Θα είχε κάνει δυο τρία κλικ με τα δάχτυλα για να καταλάβει απ' τον ήχο προς τα πού ήταν το γκισέ – αν και φαντάζομαι ότι ούτε κι εκείνος δε θα 'χε καταφέρει τίποτα, γιατί είχε πολλή φασαρία εκεί μέσα. Άσε που υπήρχε πάντα ο κίνδυνος να νομίσουν ότι το παίζεις ζώο στο τσίρκο. Δεν ήταν κουλ. Αντί γι' αυτό έκανα μια μαλακή, αργή κίνηση με τα χέρια και χάρηκα που πέτυχα περίπου τη σωστή απόσταση από το γκισέ. Εντάξει, χτύπησα γερά το καλάμι μου σε κάτι σαν μεταλλική μπάρα που υπήρχε χαμηλά μπροστά από το γκισέ, όμως δεν έδειξα τίποτα, κοίταξα κατευθείαν μπροστά και έβγαλα τα διαβατήριά μας.

«Ε, για Νέα Υόρκη» είπα. «Για το JFK, 9.55».

Η γυναίκα πήρε τα διαβατήριά μας.

«Έχετε αποσκευές;»

«Ε, όχι» δήλωσα. «Μόνο χειραποσκευές».

Γύρισα και της έδειξα το σακίδιό μου, και μετά έκανα νόημα με το χέρι προς την πλευρά του Μπέντζαμιν, παρακαλώντας μέσα μου να είχε μείνει εκεί όπου τον είχα αφήσει.

«Λίγες μέρες, έτσι; Θα κάνετε κάτι όμορφο;»

Της είπα την αλήθεια. Δηλαδή αυτό που ευχόμουν να είναι η αλήθεια.

«Πηγαίνουμε να δούμε τον μπαμπά μας» είπα.

Έκανε μια παύση.

«Πόσων ετών είστε, δεσποινίς Πικ;»

«Δεκάξι».

«Κι αυτός είναι ο αδελφός σας, σωστά;»

Έγνεψα ναι.

«Και είναι...;»

«Α, είναι εφτά. Στην ιστοσελίδα έλεγε ότι μπορεί να ταξιδέψει μαζί μου αν είναι πέντε χρονών. Και είναι εφτά. Εγώ δεκάξι, κι έτσι μπορώ, μπορούμε θέλω να πω...».

«Ναι, βέβαια» είπε η γυναίκα, «εντάξει, απλά ρώτησα. Δε μου λέτε, το πουλί έχει διαβατήριο;».

«Σου το 'πα!» ξεφώνησε ο Μπέντζαμιν από κάπου πίσω μου.

«Είναι ΟΚ, αγάπη μου. Αστειεύομαι. Δε χρειάζεται διαβατήριο» είπε η γυναίκα.

«Δε χρειάζεται διαβατήριο» είπα. Ένωσα εντελώς ηλίθια και το βούλωσα.

«Να ρίξω μια ματιά στο φίλο σου;» είπε η γυναίκα σκύβοντας πάνω από τον ώμο μου.

«Πρέπει να μείνω εδώ» είπε ο Μπέντζαμιν.

«Γιατί πρέπει να μείνει εκεί;» με ρώτησε η γυναίκα.

Ξαφνικά τα πράγματα έπαιρναν λάθος τροπή.

«Ξέρετε, τώρα» απάντησα προσπαθώντας να χαμογελάσω, «παιδάκι είναι. Εννοώ ότι δε χρειάζεται να μείνει σώνει και καλά εκεί, αλλά να, μικρούλης είναι...».

«Αισθάνεστε καλά, δεσποινίς Πικ;» ρώτησε η γυναίκα.

Η φωνή της είχε απότομα σοβαρέψει.

«Ω, καλά, ναι. Ξέρετε, είμαι αγχωμένη».

«Το αεροπλάνο φεύγει σε μιάμιση ώρα. Έχετε άφθονο χρόνο».

«Α, όχι, δεν είναι αυτό» είπα μέσα στην απελπισία μου να φύγουμε το γρηγορότερο από εκεί. «Είναι η πτήση. Και, βλέπετε, έχω και τον Μπέντζαμιν».

Την άκουσα να γελάει.

«Έχω δίδυμα» μου ανακοίνωσε. «Τα αγοράκια μου είναι ζιζάνια, στην ίδια ηλικία με τον Μπέντζαμιν. Και είναι δύο. Μπορείς λοιπόν να θεωρήσεις τον εαυτό σου τυχερό. Κάθε φορά που πηγαίνουμε διακοπές είναι σαν να κηρύττουμε πόλεμο στη χώρα του προορισμού μας».

Γέλασα. Μου φάνηκε ότι ακούστηκα νευρική, όμως η γυναίκα μάλλον δεν το πρόσεξε.

«Καλή πτήση» είπε.

Άφησε τα διαβατήρια στο γκισέ.

«Επιβίβαση στις 8.55, έξοδος 35. Για να μην αγχώνεσαι, ρίξε καλού κακού και καμιά ματιά στον πίνακα μήπως και υπάρξει κάποια αλλαγή».

Το μόνο που έμενε λοιπόν ήταν να πάρω τα διαβατήρια από το γκισέ. Έκανα μια αργή απλωτή με το χέρι πάνω στο γκισέ και με ανακούφιση τα βρήκα αμέσως.

«Ευχαριστώ» είπα. «Μπέντζαμιν, κράτησε το χέρι μου. Καταλαβαίνεις ότι μπορείς πολύ εύκολα να χαθείς».

Ο Μπέντζαμιν πλησίασε και πήρε το χέρι μου.

«Όχι, δε χάνομαι!» διαμαρτυρήθηκε με αγανάκτηση και ξέχασε να πιάσει το χέρι μου για να μου δείξει προς τα πού έπρεπε να πάμε.

Πάγωσα, παρ' όλο που εκείνο που ήθελα στην πραγματικότητα ήταν να απομακρυνθούμε μια ώρα αρχύτερα από το γκισέ της καλής κυρίας, προτού ο αδελφός μου κάνει καμιά άλλη κουτουράδα.

«Προς τα πού πρέπει να πάμε;» τη ρώτησα.

«Οι αναχωρήσεις είναι στον πάνω όροφο» είπε. «Οι κυλιόμενες σκάλες, προς τα κει».

«Μπέντζαμιν» είπα, «Μπέντζαμιν; Τι λες...;».

Όμως, να 'ναι καλά, ο Μπέντζαμιν με τραβούσε ήδη προς τη σωστή κατεύθυνση. Είναι απίστευτα καλός μαζί μου, τις περισσότερες φορές.

Ο πρώτος σκόπελος είχε ξεπεραστεί μ' επιτυχία.

«Τώρα θα βρούμε τον μπαμπά;» ρώτησε ο Μπέντζαμιν καθώς ανεβαίναμε προς τις Αναχωρήσεις.

«Ναι» είπα. «Θα πάμε να βρούμε τον μπαμπά, τώρα».

MARCUS SEDGWICK

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΟΡΑΤΗ

ΔΥΟ ΑΠΟΞΗΡΑΜΕΝΑ ΠΟΝΤΙΚΙΑ.
ΕΝΑ ΛΟΥΤΡΙΝΟ ΚΟΡΑΚΙ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΤΑΝ.
ΕΝΑΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ...

Πρόκειται για σύμπτωση ή μήπως κάτι υποχθόνιο τους έφερε κοντά; Πολλά παράξενα εμφανίστηκαν στη ζωή της δεκαεξάχρονης Λόρεθ Πικ ένα Σαββατοκύριακο του Αυγούστου. Και το πιο παράξενο απ' όλα ήταν η συμπεριφορά του συγγραφέα μπαμπά της τον τελευταίο καιρό. Και τώρα εκείνος εξαφανίστηκε. Φαίνεται πως η εμμονή του με τις συμπώσεις είχε μοιραίο αποτέλεσμα. Όταν η Λόρεθ πετάει για τη Νέα Υόρκη μαζί με τον αδελφό της Μπέντζαμιν, ψάχνοντας για τον πατέρα της, έχει πολύ λίγη εμπιστοσύνη στον εαυτό της. Όμως είναι αποφασισμένη να βρει τον μπαμπά της. Η Λόρεθ διαθέτει ένα και μοναδικό στοιχείο για να το πετύχει: το σημειωματάριό του. Τι θα βρει στο σημειωματάριο; Τη σωτηρία ή μήπως την τρέλα;

Όσοι ψάχνουν ένα διαφορετικό εφηβικό μυθιστόρημα θα βρουν στις σελίδες του Δεν είναι αόρατη μία ενδιαφέρουσα προσέγγιση των αδελφικών σχέσεων, του θάρρους και της εμπιστοσύνης.

www.teenreads.com

ISBN 978-960-569-276-6

9 789605 169276

Κωδ. μηχ/σης 13.038

www.epbooks.gr